

ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
LXIV/1

МАТИЦА СРПСКА
ОДЕЉЕЊЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК
ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
MATICA SERBICA
CLASSIS LITTERARUM
ARCHIVUM PHILOLOGICUM ET LINGUISTICUM

Покренут 1957. године
До XXVI књиге (1983) излазио под називом *Зборник за филологију и лингвистику*

Главни уредници:
Др Миљивој Павловић (1957–1960), др Рудолф Коларић (1961–1962),
академик Павле Ивић (1963–2000), академик Александар Младеновић (2001–2009),
академик Јасмина Грковић-Мејџор (2010–)

LXIV/1

Уредништво:
Др МИЉИВОЈ АЛАНОВИЋ, Др НАДА АРСЕНИЈЕВИЋ, Др ЖАРКО БОШЊАКОВИЋ,
Др ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР, Др ДРАГА ЗЕЦ, Др МАРИНА КУРЕШЕВИЋ, Др ГЕРХАРД НЕВЕКЛОВСКИ,
Др МОТОКИ НОМАЋИ, Др СЛОБОДАН ПАВЛОВИЋ, Др ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ, Др МАТО ПИЖУРИЦА,
Др ВЛАДИСЛАВА РУЖИЋ, Др СВЕТЛАНА М. ТОЛСТОЈ, Др ЗУЗАНА ТОПОЛИЊСКА, Др БЈОРН ХАНСЕН

Collegium redactorum:
Dr MILIVOJ ALANOVIĆ, Dr NADA ARSENIJEVIĆ, Dr ŽARKO BOŠNJAKOVIĆ, Dr JASMINA GRKOVIĆ-MAJOR,
Dr BJÖRN HANSEN, Dr MARINA KUREŠEVIĆ, Dr GERHARD NEWEKLOWSKY, Dr MOTOKI NOMACHI,
Dr SLOBODAN PAVLOVIĆ, Dr DRAGOLJUB PETROVIĆ, Dr MATO PIŽURICA, Dr VLADISLAVA RUŽIĆ,
Dr SVETLANA M. TOLSTOJ, Dr ZUZANNA TOPOLIŃSKA, Dr DRAGA ZEC

Главни и одговорни уредник:
Академик ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР

ISSN-0352-5724 | UDK 80/81(082)

ЗБОРНИК

МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ

LXIV/1

НОВИ САД
2021

САДРЖАЈ

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Ор с а т Л и г о р и о: Опаске уз историју лат. <i>oleum</i> (из балканског латинитета XIV)	7
Р а д м и л о М а р о ј е в и ћ: Вербализација текста <i>Шћејана Малој</i> (реконструкција састављеног писања)	25
Н а д а А р с е н и ј е в и ћ: Граматикализација семантичких обележја глагола визуелне перцепције у српском језику	47
Ж а р к о Б о ш њ а к о в и ћ: Функције и значења номинатива у говору села Бинач и Клокот у Горњој Морави	67
С в е т л а н а Т и р к о в и ћ: Незаменичка употреба енклитичког облика датива рефлексивне заменице <i>си</i> у тимочким говорима: синтаксички обрасци	97
М и л њ а н а Ч о п а: Језичка анксиозност код говорника косовско-ресавског дијалекта у контакту са стандардним идиомом	115
Р а д о с л а в а Т р н а в а ц: Класификација вредносног система новинског дискурса о епидемији коронавируса у руском језику	131
А н а Х а л а с П о п о в и ћ: Метафоре у семантици придева из домена чврстоће у енглеском и српском	147
Ј у л и я Ш а п и ч: О скрытом в <i>глубине: глубина</i> как элемент понятийной метафоры (руско-сербская параллель)	171

КРИТИКЕ И ПРИКАЗИ

Ј а с м и н а Г р к о в и ћ - М е ј о р: Јованка Радић, Виктор Д. Савић (ур.). <i>Наслеђе и сиварање</i> ✦ <i>Свети Ђурило</i> ✦ <i>Свети Сава: 869–1219–2019</i>	183
Е д и т а А н д р и ћ: Dušanka Zvekić-Dušanović. <i>Epistemička modalnost u srpskom i mađarskom jeziku</i>	188
М и л и в о ј А л а н о в и ћ: Јелена Редли. <i>Адвербијална и агноминална квалификаивност у сивандардном српском језику</i>	195
М а р и ј а н а Ђ у к и ћ: Стана Ристић, Ивана Лазић Коњик. <i>Којнијивни йравац у срјској ейн-нолинјивсијици – йочеци развоја и акйуелни йроблеми</i>	199
Т а т ј а н а Т р а ј к о в и ћ: Радивоје Младеновић. <i>Говор северношарйланинске жује Сиринић</i>	205
Упутство за припрему рукописа за штампу	211
Contents	217

У којој је мери анализа спроведена минуциозно, показују семантичке категорије у које су распоређени семантички подтипови субпоља својства и намене у оквиру адноминалне квалификативности – намена прехрамбених производа (*храна за њилиће*), намена хемијских производа (*џоник за косу*), намена прибора (*чејкица за зубе*), намена средстава за плаћање (*рајна за кредити*), намена неутрализатора (*лекови за прехладу*), намена садржатеља (*џосуда за млеко*), намена носитеља (*сџо за комјутер*), намена језичких остварења (*књиџа за децу*), намена установа (*сџудио за музичаре*), намена простора (*улаз за џлумце*), намена околности радње (*исџиџи за возача*), намена средства (*џел за бријање*), намена локализатора (*вреће за сџавање*), намена објекта (*џајба за издвање*) и сл.

Општи утисак који се може стећи читајући ову књигу јесте да су у њој врло умешно сумирани резултати досадашњих резултата истраживања поља квалификативности у српском језику, али се при томе посебно истиче ауторкина способност да се критички осврне на досадашње и новодобијене податке и налазе, прокоментарише их, упореди и вреднује. Зато књига, истини за вољу, представља врло успелу научну синтезу, али у исти мах треба похвалити ауторкину тежњу да се цео систем значењских односа сагледа кроз функционалнограматичку и когнитивнолингвистичку теоријску и методолошку парадигму, што представља немали допринос развоју лингвистичке мисли код нас.

Миливој Алановић

Универзитет у Новом Саду
Филозофски факултет
Одсек за српски језик и лингвистику
Др Зорана Ђинђића 2, 21000 Нови Сад, Србија
milivoj.alanovic@ff.uns.ac.rs

UDC 81:39(497.11)(049.32)
UDC 81:39(497.11)(049.32)

Стана Ристић, Ивана Лазич Коњик. *Когнитивни џравац у српској етнолингвистици – џочеци развоја и актуелни џроблеми*. Београд: Институт за српски језик САНУ, 2020, 403 стр.

1. Крајем 2020. године едиција *Моноџрафије* Института за српски језик САНУ обогачена је књигом Стане Ристић и Иване Лазич Коњик под називом *Когнитивни џравац у српској етнолингвистици – џочеци развоја и актуелни џроблеми*. Теме обрађене у овој моноџрафији резултат су вишегодишњих истраживања ауторки на пољу когнитивно оријентисане етнолингвистике. У теоријско-методолошком смислу, та су истраживања заснована на поставкама Жеџија Бартмињског, оснивача и главног представника познате и активне когнитивне етнолингвистичке школе у Лублину. Лублинска методологија

подразумева ширење корпуса језичке грађе, будући да се у истраживањима користи језички материјал различитог порекла: системски подаци, анкетни подаци и подаци из текстова различитих стилова и жанрова, којима се додаје и материјал из електронских језичких корпуса (по традицији ове школе, извори се означавају скраћеницом *CAT*). Књига доноси одговоре на бројна разноврсна питања везана за нов правац у српској етнолингвистици – когнитивни, која се разматрају и са теоријског аспекта (преглед стања етнолингвистике у Србији, објашњење терминолошког система когнитивне етнолингвистике и сл.) и са практичног аспекта (реконструкција одређених концепата и примена резултата когнитивне етнолингвистике у лексикографији).

2. Монографија је сачињена од пет поглавља: I. „Когнитивни правац у српској етнолингвистици – почеци развоја и актуелни проблеми”, II. „Стереотипи и језичка слика света”, III. „Концепт дом у српском језику”, IV. „Концепт породица у српском језику” и V. „Закључак”. Осим наведених поглавља, студија обухвата и следеће пратеће сегменате – предговор, списак литературе и извора, попис скраћеница коришћених у тексту, резиме на руском и енглеском језику, предметни и ауторски регистар, као и кратке биографије ауторки.

3. Монографију отвара, како је наведено, поглавље „Когнитивни правац у српској етнолингвистици – почеци развоја и актуелни проблеми”, у оквиру којег се налазе три рада.

Први текст, под насловом „Развојне тенденције етнолингвистике у савременој српској лингвистици” (стр. 13–33), доноси приказ развоја и резултата српске етнолингвистике, од последње деценије 20. столећа па до данашњих дана, у контексту словенске (руске и пољске) и западне етнолингвистике. У завршној речи овог текста, ауторке указују на кораке који би водили утемељењу јасно профилисане српске етнолингвистичке школе (окупљање истраживача овог усмерења у оквиру једне институције или једног широко заснованог пројекта, дефинисање прецизне методологије, организација истраживачке делатности у различитим правцима: израда различитих типова лексикографских дела у којима се представљају вредности из српске културе, картографисање језичко-културних датости, израда тематских монографија, сарадња на домаћем и међународном нивоу на разноврсним програмима којима је циљ „тражење културе у језику” и сл.).

Други рад у оквиру уводног поглавља монографије носи наслов „О структури чланка у језичком речнику, лексикону, енциклопедији (са освртом на јединице описа у ове три лексикографске публикације)” (стр. 35–43) и бави се утврђивањем разлика у предмету описа у речнику, лексикону и енциклопедији (као лексикографским делима чије одреднице пружају информације о различитим врстама људског сазнања). Такође, у раду се разматрају и друга важна теоријска питања везана за рад међународног конзерваторијума под називом *Евројска слика светиа Словена и њихових суседа* (скраћено названог ЕУРОЈОС), у оквиру којег су окупљени истраживачи из неколико земаља који се баве проблемом језичке слике света. Та питања тичу се типологије концепата и статуса профила, као аутономних јединица у концептуалној структури појмова.

Прво поглавље студије затвара рад под насловом „Репрезентативност РСАНУ за етнолингвистичка истраживања: од лексикографске ка когнитивној дефиницији” (стр. 45–61). Овај текст представља начине семантичке дескрипције карактеристичне за две лексикографске публикације: РСАНУ, којем је својствена традиционална семантичка лексикографска дефиниција (по правилу, ограничена на „нужне и довољне елементе”, којима се представља само основни садржај значења), и LASiS (*Аксиолошки лексикон Словена и њихових сусега*), којем је својствена тзв. когнитивна дефиниција (по правилу дужа и свеобухватнија будући да тежи издвајању свих особина које су се усталиле у језику). На примеру обраде лексеме *гом* (и блискозначне лексеме *кућа*, као и јединица њихових творбених гнезда) у РСАНУ и описа концепта дом у поменутом лексикону – показано је који елементи когнитивне дефиниције нису садржани у лексикографској дефиницији. Закључак рада јесте да је само мали број појединачних особина које се налазе у концепту дом остао изван лексикографског описа у РСАНУ, што сведочи о томе да српски тезаурус иде у корак са модерним приступима когнитивног и антрополошког усмерења, те да може служити као најважнији системски тип извора при реконструкцији концептосфера различитих појмова који представљају вредности у српском језику и култури.

4. Друго поглавље монографије, „Стереотипи и језичка слика света”, разматра питања теоријске и практичне природе везана за термин *сiтереoиtии*, а обухвата пет радова.

Уводни текст носи наслов „Социолошки и лингвистички аспекти стереотипа” (стр. 65–87) и има за циљ да конституише теоријско-методолошки оквир за наредне радове у монографији. Наиме, у овом тексту дефинише се статус појма и термина *сiтереoиtии* у односу на друге сличне термине, пре свега у односу на термин *концеиtи*. Ауторке истичу да разлике између термина *сiтереoиtии* и *концеиtи* које су у радовима многих аутора установљене на теоријском плану не потврђује анализа језичког материјала и реконструкција језичке слике одређеног појма, те да ће у монографији термин *сiтереoиtии* бити употребљаван за етничке појмове (исп. наслов рада „Стереотип Грка у српском језику”), а термин *концеиtи* за универзалне кључне појмове (исп. наслов поглавља „Концепт дом у српском језику”), а у самој анализи језичког материјала ова два термина користиће се као синоними.

Поглавље се наставља радом „Народ у српској језичкој слици света (на материјалу речника српског језика)” (стр. 89–105). Концепт народ у српском језику реконструише се на основу системских извора, тј. на основу података из релевантних речника (етимолошких, историјских, савремених). При анализи наведеног појма, осим речничких информација везаних за лексему *народ*, којом се именује концепт, у обзир се узимају и подаци везани за њене синониме, хиперониме, семантичке и творбене деривате и устаљене спојеве.

У раду „Аутостереотипи. Стереотип о Србима” (стр. 107–137) национални аутостереотип Срба приказан је у светлу системских језичких чињеница – на основу података из историјског речника (РЈАЗУ), дескриптивних речника (РСАНУ и РМС) и асоцијативних речника (*Асоцијативни речник српског језика и Обрајни асоцијативни речник српског језика*) – а употпуњен

је подацима из истраживања других аутора, који су појам *Срби(ја)* испитивали на основу анализе јавног дискурса, као и анализе спроведених анкета и/или интервјуа.

Последња два рада посвећена су тзв. хетеростереотипима, који одражавају „слику о другима”. Језичка слика о Грцима код представника српског језика приказана је у раду „Хетеростереотипи. Стереотип Грка у српском језику” (стр. 139–162). Колективна представа о Грцима на дијахроном плану осветљена је на основу материјала из РЈАЗУ и корпуса Вукових епских народних песама, док је са синхроног становишта био репрезентативан материјал из *Обратној асоцијативној речника српској језика* и анкете, који је приказао савремену свакодневну слику о Грцима. Етнички стереотип Руса у језичком сазнању Срба тема је завршног рада – „Стереотип Руса у српском језику” (стр. 163–182). Базични елементи овог стереотипа реконструисани су на основу асоцијативних поља неколико стимулуса из *Асоцијативној речника српској језика*: лексеме којом се номинује концепт – *Руси*, придева *руски*, синтагме *руски језик* и именице *Москва*, у складу са методолошким поставкама лублинске когнитивне етнолингвистичке школе.

5. Треће поглавље монографије, „Концепт дом у српском језику”, посвећено је анализи концепта дом у српској лингвокултуралној заједници и обухвата четири рада, у којима је наведени концепт разматран на основу података из различитих типова извора (системских, анкетних и текстовних).

У тексту „Дом на материјалу речника српског језика” (стр. 185–204) ауторке приказују аспекте концептуализације појма дом у српском језику који су видљиви из угла системских података. Истраживање је засновано на материјалу из РСАНУ, а поред лексикографског чланка лексеме *гом* и чланка блискозначне лексеме *кућа*, у обзир су узете и јединице творбених гнезда ових двеју лексема.

У наредном раду, под насловом „Дом у анкетним подацима” (стр. 205–218) кроз експерименталне методе анкетања (на узорку од 112 студената) показано је на који начин испитивани појам доживљава просечни савремени представник српског језика и културе.

У раду „Дом у пословицама и текстовима” (стр. 219–236), с циљем свеобухватног сагледавања аксиолошког концепта дом, анализиран је и материјал из најстаријих форми народног стваралашта (Вукових *Српских народних пословица*), као и материјал из различитих текстова (световног и религијског карактера).

Ово поглавље затвара рад „Дом у српском језику – речнички чланак у *Аксиолошком лексикону* (покушај синтезе)” (стр. 237–246), који представља интеграцију података изнетих у претходна три текста, чиме је реконструисан целокупан комплексан садржај испитиваног концепта. Наиме, завршни рад доноси приказ чланка о српском концепту дом који је објављен у *Аксиолошком лексикону Словена и њихових суседа*. Издвојени су сви профили језичке слике дома и дата је когнитивна дефиниција овог појма.

6. Тематску потку четвртог поглавља монографије, „Концепт породица у српском језику”, представља универзални социјални концепт – концепт

породица, традиционално високо позициониран у вредносном систему српског народа. Ово поглавље обухвата пет радова, у којима се кроз анализу материјала из сва три типа извора реконструише језичка слика породице у српском језику и српској култури.

Поглавље започиње текстом „Породица на материјалу речника српског језика” (стр. 249–266), у којем су доминантни аспекти у концептосфери породице утврђени на основу података о лексеми-номинатору концепта (лексеми *породица*), али и о њеним синонимима, хиперонимима, хипонимима, кохипонимима и дериватима, из различитих релевантних речника српско(хрватског) језика (Скоковог етимолошког речника, Вуковог *Српској рјечника*, РЈАЗУ, РСАНУ, РМС, *Семантичко-деривационој речника*). Системски језички материјал показао је нешто упрошћенију структуру концептуалног поља појма породица, за разлику од сложене структуре која је видљива након анализе грађе из осталих типова извора, што је тема радова који следе.

Откривање целокупног садржаја испитиваног концепта наставља се радом „Породица у анкетном материјалу” (стр. 267–287), у којем се анализирају резултати анкете о концепту породица спроведене на узорку од 100 студената, чиме је откривено много више особина, и колективних и индивидуалних, које се у приписују истраживаном појму. Како истичу ауторке, „анкетни подаци су значајни јер представљају најкраћи пут до свакодневне језичке свести говорника” (стр. 267).

За етнолингвистичка и лингвокултуролошка истраживања драгоцен је грађа из асоцијативних речника, као што се види из наредног рада – „Породица у асоцијативном пољу” (стр. 289–301) – у којем је на основу анализе асоцијативног поља лексеми *породица*, њених кохипонима и деривата, на материјалу *Асоцијативној речника српској језика* и *Обрајној асоцијативној речника српској језика*, установљено још аспеката значајних за реконструкцију језичке слике српске породице. Истраживање вишедимензионалног концепта породица спроведено је и на паремјском материјалу у раду „Језичка слика породице у пословицама и текстовима” (стр. 303–337). Анализом пословица и изрека, као најмањих клишеираних текстова који имају прецедентни значај, на основу родбинских назива уже породице, приказана је национална језичка слика породице, која је потом оквирно испоређена са језичком сликом породице у паремјском материјалу немачког, енглеског и руског језика. Материјал из системских извора, као и из најстаријих форми народног стваралаштва, приказује углавном статичну слику традиционалне српске породице, која подразумева заједницу родитеља и деце. У другом сегменту рада пак указује се на другачију, динамичну представу модерне породице. Наиме, појам породица је овде реконструисан на основу савремених текстова различитих жанрова, чиме се открила знатно сложенија слика савремене породице, која се трансформише у складу са актуелним политичким, друштвено-економским и културним променама (услед чега долази до појаве различитих феномена, као што су слабљење значаја институције брака, пораста броја непотпуних породица, смањивање просечног броја чланова породице и сл.).

Поглавље посвећено дескрипцији универзалног, аксиолошки високо позиционираног концепта породица у српском језику завршава се радом

„Породица у српском језику – речнички чланак у *Аксиолошком лексикону* (покушај синтезе)” (стр. 339–344). Након анализе језичког материјала из сва три типа извора (системских, анкетних и текстовних), у овом тексту је приказан речнички чланак концепта породица и дата когнитивна дефиниција овог појма, у којој су истакнуте све оне особине устаљене у језичкој слици породице код представника српске лингвокултуралне заједнице.

7. Последње поглавље књиге представља садржајан текст „Закључна разматрања на основу резултата истраживања” (стр. 347–365). У њему су прегледно, хронолошким редом, изнета сва кључна теоријска и практична питања когнитивне етнолингвистике која су у монографији разматрана. Са теоријског аспекта, значајан је приказ историјата развоја српске етнолингвистике, у којем је истакнуто да се почеци етнолингвистике когнитивног усмерења везују за деведесете године 20. столећа, а да постају све изразитији у првим деценијама овог века. Наиме, упоредо са развојем традиционалне, дијалектолошке етнолингвистике издвајају се радови аутора који у својим етнолингвистичким истраживањима примењују когнитивистичке приступе, мање или више изражене. На теоријском плану, монографија доноси и јасне дефиниције термина који чине инструментаријум појмова когнитивне лингвистике која се негује у Лублину. На практичном плану, студија нуди вредне анализе одређених стереотипа (аутостереотип Срба и хетеростереотип Грка и Руса) и универзалних концепата (концепт народ, дом и породица). Провера валидности лублинске методологије извршена је при дескрипцији концепата дом и породица јер је реконструкција ових појмова заснована на анализи сва три типа извора које подразумева методологија лублинске школе (системских, анкетних и текстовних). Реконструкција аксиолошких појмова која се спроводи на овако широком корпусу језичке грађе осветљава истраживани концепт у пуном облику – истичући све његове релеванте аспекте, и то не само оне традиционалне, историјски утемељене, већ и модерне, актуелне, карактеристичне за просечног савременог представника српског језика и српске културе.

8. По научној актуелности и значају теоријских и практичних питања која обрађује, богатству истраживачког материјала, прикупљеног из разноврсних извора (етимолошких, историјских, савремених општих речника, асоцијативних и дериватолошких речника, народног фолклора, жанровски разноврсних текстова, анкетног материјала), као и по високом степену интердисциплинарности у анализи, монографија Стане Ристић и Иване Лазић Коњик *Когнитивни љравац у српској етнолингвистици – њочеци развоја и актуелни љроблеми* има вишеструки значај за науку о српском језику, пре свега за српску етнолингвистику. Истраживања спроведена у овој књизи укључују поред синхроне и дијахрону димензију, чиме се указује на значај могућег успостављања континуитета између досадашњих традиционалних етнолингвистичких приступа (који углавном подразумевају анализу дијалектолошке, фолклористичке и етнографске грађе) и најновијих приступа когнитивног усмерења. Својом садржином – приказом сврсисходних модела

реконструкције аксиолошких концепата, као и понуђеним терминолошко-методолошким оквиром за истраживања појмова који представљају вредности у српској култури – ова монографија, сасвим сигурно, утире пут развоју јединствене, аутентичне српске етнолингвистичке школе.

Маријана Ђукић

Институт за српски језик САНУ
Ђуре Јакшића 9, 11000 Београд, Србија
Marijana.Bogdanovic@isj.sanu.ac.rs

UDC 811.163.41'28(082)(049.32)

Радивоје Младеновић. *Говор северношарпланинске жупе Сиринић*. *Српски дијалектолошки зборник LXVI/1*. Београд: Српска академија наука и уметности и Институт за српски језик САНУ, 2019, 1–1049 стр.

Након броја LXVI/1 Српског дијалектолошког зборника из 2019. године српска лингвистика, а посебно српска дијалектологија, још једном може бити изузетно поносна на своја остварења. Преко хиљаду страница понео је рад *Говор северношарпланинске жупе Сиринић* аутора Радивоја Младеновића, неуморног истраживача косовскометохијске језичке баштине.

Монографија о говору Сиринића издељена је у шест већих целина: *Увод* (стр. 51–81), *Акцентаи* (стр. 82–97), *Гласови* (стр. 98–295), *Облици* (стр. 296–832), *Линвогеографски положај и дијалекатска индивидуалност сиринићког говора* (стр. 833–854), *Дијалекатски текстови* (стр. 855–1042). Сваки од ових делова састоји се од неколико потпоглавља у чијим оквирима се темељно описују дијалекатске појаве на прозодијском, фонетско-фонолошком, морфолошком, па и морфосинтаксичком нивоу, док се лексичким и фразеолошким системом аутор није бавио.

У уводном поглављу сазнајемо да је монографија настала као резултат теренског рада који се одвијао почетком деведесетих година прошлог века, затим почетком овог века све до 2016. године. Грађа се допуњавала и на друге начине, што је допринело доброј утемељености целог истраживања. Аутор нам у продужетку нуди богате информације о самом имену ове жупе, које је код локалног ставновништва познато у форми *Сириниће* или само *Жуја*, о њеним првим поменима у XIII веку, о становништву и настањености, о сиринићком старом и новијем именослову и о географском положају. У другом потпоглављу уводног дела (*Досадашњи помени о сиринићком говору*) може се сазнати о ауторима који су се у својим радовима освртали на сиринићки говор: С. Јастребов, Ј. Живановић, А. М. Селишчев, А. Урошевић, М. Букумирић, Р. Младеновић и др. Аутор пише и о дедијалектизацији и о дијалекатском систему у фолклорном материјалу.